

KALLLES DAGBOK

Julian Gunnarsson

Kalles dagbok
Julian Gunnarsson
www.arstaskolan.se

9 september

Kära dagboken.

Om du någonsin under din korta existens har undrat vem den där Kalle är så vet du det nu. För det är ingen mindre än jag själv. Kalle med K!

Bara så att du vet så är jag 10 år och du är mycket hemlig. När jag fick dig i fjol var jag mycket stolt över dig. Men jag började aldrig skriva. Du låg på skrivbordet och samlade damm i ett år (och några månader). Det som gjorde att jag började skriva var att jag plötsligt en dag på sommarlovet kände att jag hade för många hemligheter att hålla reda på. Huvudet höll på att sprängas.

Vi ses någon annan dag dagboken.

22 september

För en månad sedan var det en hemsk dag som jag helst inte vill berätta om men du är ju min dagbok så då måste jag väl det för det är sånt man skriver i en dagbok som du. Nu blir du säkert nyfiken men hetsa inte upp dig i onödan. Det var min första skoldag i mellanstadiet. Och man kan ju säga att det inte var den bästa dagen i mitt liv.

Jag var rätt nöjd med mig själv. Jag var på väg till min första skoldag efter ett långt och härligt lov. Dagen skulle bli helt perfekt TRODDE jag. När jag kom till skolan såg jag Martin. Förresten Martin är min stora kärlek så jag blev lite blyg.

Han kom fram och drog handen genom håret.

- Tja, sa han.

Jag blev överlycklig och kunde inte få fram ett ord.

- Tttja, stammade jag men kom inte på något mer att säga.

Jag kände hur jag blev röd som en tomat i ansiktet. Det blev för mycket så jag fortsatte gå upp mot skolan men på den korta vägen möte jag Millan. Skolans ökända sjätteårselev.

- Tja tönt, sa hon och puttade ner mig på den hårda asfalten.

Jag hoppades att Martin skulle ha gått tillbaka till sina kompisar men tyvärr så hade jag fel.

Hon böjde sej ner och spottade i mitt ansikte.

- Din lilla tjockskalle, väste hon i mitt öra. Hon reste sig igen.

- Men det är väl bara bra så att vi slipper skador här på skolan, sa hon med en röst som dröp av sarkasm.

Jag kunde inte undgå att höra lite fnitter från cykelstället bredvid.

Nu vill jag inte berätta mer om den dagen för det var den värsta dagen i mitt liv hittills.

Nu vet man vems dagbok det här är i alla fall.

7 oktober

Nu ska jag berätta lite om mitt hem och dom som bor där:

**Gamlagubbemeddenrödapermobilen-
somramladeochdognejförrestenhanbar
a-brötbenenförraveckanvägen
100.000.000.000.000.000**

Ni kanske tycker att min gata har ett lite annorlunda namn? Det tycker inte jag för alla gator i vårt område heter ungefär sådana saker. Skillnaden är bara att jag bor på vår gata såklart. Annars är dom precis likadana.

Vi som bor här

Man skulle kunna tro att "gamla gubben med den röda permobilen som ramlade och dog nej förresten han bara bröt benen föra veckan" bor här men det gör han inte. Han bor på vägen precis här bredvid. Men på just den här vägen bor jag och min familj (och några andra familjer som inte jag har att göra med): Mamma Alex (38 år), min andra mamma Kim (40 år) och min storasyster Agnes (16 år).

Samlingspunkten

Stället där min jobbiga familj samlas varje dag och bestämmer viktiga saker är på vår altan. Det är ganska mysigt när det är soligt men det är ganska svårt att få bestämma så mycket eftersom att jag är minst och dessutom tycker dom alltid lika...

Mitt hemliga ställe

...men när jag tycker att dom är så jobbiga att jag måste skriva om det så säger jag bara att jag ska gå på toa och går igenom huset till mitt rum och klättrar upp i trädet som växer precis utanför mitt fönster och sätter mig i min trädkoja. Detta funkar tyvärr inte regniga dagar för det är ett litet hål i taket och dessutom har jag ingen åskledare på min koja.

Farligaste platsen

Den farligaste platsen i vårt hus är allra farligast på morgonen. Det är toaletten. Hur mycket man än tjarar om att få gå på toa i alla fall tio minuter på morgonen så ska dom alltid duscha 40 minuter var MINST och om man försöker gå in obemärkt så lackar de ur på en gång. Nu kanske ni tänker att jag borde ha seriösa magproblem. Det har jag. För i skolan är toaletterna så äckliga att jag knappt kan öppna dörren utan att svimma.

Området

Området där vi bor är ganska likt resten av stan men om jag ska vara riktigt ärlig så är vårt område lite trevligare. Men det är ju bara för att jag bor här. Jag bor i radhus med trevliga små trädgårdar. I nästan alla trädgårdar finns det minst ett träd. I vår trädgård finns det största trädet på hela gatan. Bakom radhusområdet ligger min skola. Den heter Friteradegrodlårmedremouladsåsskolan förresten. Man skulle kunna tro att det bara serveras friterade grodlår med remouladsås på den skolan men det gör det inte för det serveras bara på skolan brevid.

Hej svejs min kära friterade dagbok.

2 november

Tjena hej din muppiga lilla bok.
Idag såg jag en stor affisch på skolan (löpsedlar kallas de förresten om ni är intresserade men det är ni förmodligen inte). På den stod det om ett uppdrag som jag tror är något för mig. Det stod med stora överdrivet jättestora bokstäver:

HJÄLP TILL I SKOLAN BLI SKOLPOLIS!

Perfekt tänkte jag. Då kan jag imponera på Martin och samtidigt sätta dit Millan. Jag kommer ha batong och pistol att skrämma Millan med och kanske handklovar också. Min glänsande uniform kommer få Martin att svimma av beundran och min hårda attityd kommer få Millan att falla ihop i en liten hög och mitt onda skratt kommer få henne att aldrig mer våga gå över vägen till skolan igen. MOHAHAHAHA! Jag ansökte så klart direkt.

7 november

Hej dagboken. Idag är jag väldigt superjätteexalterad för vet du: JAG FICK JOBBET! Jag vet, det är helt otroligt men jag fick det. Min listiga, heroiska och superintelligenta plan vill jag inte berätta om, för jag har en anledning att inte göra det. Den finns inte. Ingen annan ville ha jobbet utom jag.

3 december

Nu har jag fått ett mejl från min rektor som instruerar mig följande:

- Kom till vaktmästeriet 05:30 på måndag. Där kommer du att få dina galonbyxor och din väst i storlek 120.
- Sedan kommer vaktmästaren att följa dig till Ärkenötsvägen 70 där du ska stå och hjälpa småbarnen över gatan.
- När bilarna kört förbi kan du låta barnen gå över.
- Du slutar 09:45.
- Detta skall upprepas alla måndagar resten av läsåret.
-

Med en ganska vänlig hälsning Herman Hårfin

Jag blev så klart väldigt besviken över att han inte nämnde något om min batong men det var säkert en hemlis som bara jag, rektorn och vaktis kände till.

Godnatt dagbok.

7 december

Hej dagboken. Idag kom den första snön! Jag vet det är lite sent men ändå. Jag gick upp direkt och kollade klockan. 05:00. Jag slängde i mig en bulle från syrrans misslyckade bakdag och slängde på mig jackan. Termobrallorna slängde jag i en hög på golvet och sprang ut i snön. Jag slängde mig i första bästa snöhög. Nej, det gjorde jag faktiskt inte. Jag valde ut den största av dom alla och kastade mig ner i den. Mina byxor blev väldigt blöta men det struntade jag fullständigt i (jag skulle ändå slänga dem sen). Sen kom jag på att det var en annan sak jag skulle göra idag. Uppdraget. Jag sprang allt vad jag orkade. Jag tror faktiskt att jag aldrig har sprungit snabbare men iallafall, när jag kom fram till vaktmästeriet stod vaktmästaren där och räckte fram en gyllene batong med diamantbelagt handtag, hade jag velat skriva. Men det enda han gjorde var att fnysa åt mig och ryta:

- Du är sen, sa han och kastade ett par alldeles för små galonisar och en regnbågsfärgad väst (som man fick ont i ögonen av att titta på) till mig.

- Följ med här, sa han.

Jag gjorde som han sa, men jag började ana att jobbet kanske inte skulle bli direkt som jag hade tänkt mig. Vi kom fram till ett sunkigt omklädningsrum.

- Här kan du byta om, sa han.

Jag slängde på mig kläderna jag hade fått och kom ut igen. Vaktmästaren stod kvar på samma ställe som jag hade lämnat honom. Han började gå mot utgången. Jag följde med honom. Efter en kort promenad kom vi fram till Ärkenötsvägen 70. Där fanns det ett stort övergångsställe där jag skulle stå.

- Barnen kommer om 10 minuter, sa han och började gå tillbaka till skolan.

Jaha, tänkte jag efter att jag hade stått där en liten stund, nu får jag väl stå här och frysa ihjäl då.

Och precis när jag tänkte det så kom alla barnen rusande mot mig.

- Varför är du här, sa någon.

- Jag ska hjälpa er över vägen, sa jag lite halvkvävd av alla kramar som jag fick av de små barnen. För små var de. Väldigt små.

När alla barnen hade lugnat ner sig lite lyckades jag få dom att stå stilla.

- Vad gör vi nu då, frågade ett av barnen.
- Väntar på bilarna, sa jag. (Det hade nämligen inte kommit några än).

Jag kollade klockan på min mobil. 06:00. Det hade alltså bara gått en halvtimme sen jag började.

Vi stod där blickstilla. Jag vet inte hur länge, men vi hann bli kalla fast vi stod i en klump, som pingviner. Varför kommer aldrig de där bilarna, tänkte jag. Då såg jag henne komma gående uppför gatan och mitt hjärta sjönk som en sten eller något annat som sjunker. Millan. Men vänta nu, precis bredvid Millan skymtade man en annan silhuett. Det var Tage Tråkmåns förskräckta uppsyn. När de började komma närmare trängde jag mig försiktigt ut ur klungan och sprang och gömde mig i en buske i närheten.

- Så här kan det absolut inte se ut! skrek en röst med otroligt gällt och pipigt tonfall. Ställ er nu på ett rakt led så att jag kan räkna er! Det var Tage Tråkmåns. Klassens ordningsammaste och mest glasögonintresserade (han har rätt stora själv). Från mitt gömställe i buskarna kunde jag se hur svetten höll på att fräta sönder hans skjorta. Jackan hade han redan slängt av sig på marken. Millan som hade stått och hållit på med sin mobil hela tiden gick nu fram till barnen och började putta på det långa ledet.

- Öka, skrek hon.
- Men skolpolissnubben sa att vi skulle gå över gatan efter bilarna hade kört förbi, sa det största och kaxigaste barnet.
- Vem bryr sig, det kommer ju ändå inga bilar, sa Millan. Och ni kommer ju ändå försent till skolan.
- Nej vad gör du, pep Tage. Det blir ju oordning i ledet.
- Äh kom nu Tage, sa hon. Du kan hålla mig i handen om du vill.

Nu kunde jag inte hålla mig längre. Jag brast ut i ett långt och härligt skratt. Det kändes som om stenen (eller vad det nu var som sjönk) hade tagits upp av någon trevlig person som gärna ville hjälpa mig. Jag skrattade så mycket att jag ramlade ut från mitt gömställe i busken. Det blev en liten paus men under den pausen hann jag tänka ut att jag låg rätt pyrt till.

- Och vad gör du här då tjockskalle, sa Millan.

Har du gått och blivit fågelskådare?

- Nnnejdå, jag tänkte bara hjälpa bar... vara ute i det fina vädret menar jag, sa jag.

- Jaha, och det verkar himla kul märker jag, sa hon med en röst som kändes som en kniv i bröstet på mig.

- Nej då, sa jag snabbt.

- Så du garvade alltså för ingenting, väste hon. Hon började sakta gå närmare mig.

- Nnnej, sa jag.

Det kändes som en mardröm. Hon tog tag i mina galonisar och höll upp mig i luften.

- Varför garvade du då, viskade hon och jag fick anstränga mig för att kunna uppfatta hennes väsande röst.

- Jjjag skrattade åt Tages pippiga röst, pep jag.

- HUR UNDERSTÅR DU DIG ATT FÖROLÄMPA MIN POJKVÄN PÅ DET SÄTTET, röt Millan och kastade in mig i busken som tidigare hade varit mitt gömställe.

Jag såg hur Millan sprang iväg med Tage tätt efter sig. För ett ögonblick stod barnen stilla och tvekade men sedan började även dom gå över gatan och upp mot skolan.

Godnatt dagbok.

22 januari

Tjena hej din lilla amfibie!

Här kommer en fantastisk och snabbt nerkradsad recension.

Syrrans datadinosaurie

En recension av: Kalle Kvastskäft

På min önskelista i år stod det bara en sak: En egen dator. Men det jag fick liknade mer en dinosaurie.

Datorn jag fick i år har jag fått ärva efter min syster som ärvde den av min mamma som ärvde den av min andra mamma som ärvde den av min mormor som ärvde den av hennes mormor som fick den av en gammal tant i Ryssland. Datorn är av märket Fujitsu och det går nästan inte att göra någonting med den förutom att kolla på reklam för Fujitsu.

Julklappsöppningen kändes långsam och tråkig. Medan dom andra fick nya mobiler och köksredskap satt jag där stilla och tyst och väntade på min tur. Det verkade som att dom hade glömt mig i år. Men då plötsligt när det bara var det största paketet kvar sa Agnes:
- Och nu är det dags för mig att ge en julklapp till Kalle.

Äntligen, tänkte jag. Det var värt att vänta om det där är mitt paket. Men där hade jag fel. För vi vet ju alla som läser det här vad som var i paketet. Datorn såg ut som en uråldrig dinosaurie och var den bästa julklapp jag någonsin fått och kom då ihåg att det här ändå var en jättedålig julklapp. Värre än min första skoldag.

Trots allt var det ju en slätklenod så jag var väl tvungen att låtsas bli glad. Kanske kan jag tjäna mig en hacka genom att sälja den till Naturhistoriskas dinosaurieavdelning.

Hejdå dagboken (hoppas att du gillade recensionen)!

3 februari

Hej dagboken!!!!

Idag är jag arg och det har sina skäl. I det här fallet ett skäl med glasögon. Det finns ett gäng som kallar sig Glasögonormarna på min skola och det är precis vad de är det. Ormar med glasögon. Det verkar som att de och Millan har något gemensamt (tyvärr) för båda gillar att sabba för folk och de gillar Tage Tråkmåns. De är väldigt demokratiska och har ingen direkt ledare i gänget men dom gillar att göra sig lustiga över folk. De ryker ofta ihop med lärarna men även med varandra. I allafall, nu har de gått för långt! Jag och andra trevliga typer har blivit trakasserade bara för att vi inte har glasögon (snyft snyft). Jag bestämde mig för att göra något åt saken. Jag satte upp en lapp i skolan där det stod följande:

Glasögonlösa förena eder!

På senaste tiden har en viss sammansvärjning börjat gå mig på nerverna. Glasögonormarna kallar de sig och jag har några argument för att vi som har blivit utsatta och andra som vill hjälpa till borde göra något åt saken!

Mina aggressionsutbrott började när jag en dag gick till skolan och blev utsatt för deras mest retsamma trick. Fejkglasögonen.

Fejkglasögonen innebär att Glasögonormarna springer fram och skrämmer en så att man blir alldeles paff. Sedan kommer en av dem och håller fast en så att man inte kan smita och sist och värst så ritar de glasögon på en med tuschpenna som (inte är hudvänlig). Sådana här situationer kan vi inte längre acceptera på Friteradegradlårmedremouladsåsskolan.

Förresten så får skolan ett dåligt rykte om mobbning eller annat våld förekommer på skolan.

Tänk också på att det finns många av de människor som många gillar som också har glasögon som Harry Potter, Farbror Joakim, Clark Kent och så Tage Tråkmåns.

Och sist, men verkligen inte minst: Har ni tänkt på att vissa faktiskt kanske behöver glasögon men inte har råd eftersom att hens föräldrar kanske inte har särskilt mycket pengar?

Därför anser jag att skolans status kommer att skjuta i höjden och att skolområdet kommer att bli en säkrare och tryggare plats om denna mobbningsgrupp slutar trakassera folk för deras så kallade "synfel".

Dagbok hallå. Dagbok hejdå.

7 februari

Dagbok hejdå. Dagbok hallå.

Idag såg jag lappen som jag satte upp för ett par dagar sedan. Det var väl inte så märkvärdigt tänker ni förmodligen. Men det var det för jag såg den inte på väggen där jag hade satt upp den utan den låg på marken ihopknöglad till en endaste liten klump. Nu kanske ni undrar varför. Det fick sin förklaring först när jag vecklade ut klumpen. Där, rakt över texten, stod det skrivet med tuschpenna:

"Tjena tjockskalle!

Mycket rak text men vi bryr oss inte om vad du tycker så vi tänker fortsätta att rita glasögon med tuschpenna som inte är hudvänlig.

Med ovänliga hälsningar (ungefär lika ovänliga som tuschpennan är mot huden): MILLAN, TAGE OCH GLASÖGONORMARNA!!!

Tjadå dagbokis!"

11 mars

Nämen tjenare tjenare!

Idag när jag gick förbi LIDL såg jag ett stort reklamblad. Det stod:

Behöver du se viktig ut eller något annat som glasögon förmedlar?

Köp Gregers fejkglasögon för att få den perfekta viktigpetters-looken!

- Heureka, ropade jag så att alla inom minst trettio meters radie kunde höra mig som om jag hade stått precis intill dem.

Det är lösningen på mitt och de andra glasögonlösas problem, tänkte jag.

Glasögonormarna kommer att tro att vi har glasögon på oss och på så sätt låter de oss vara.

Jag gick närmare reklambladet och kollade i ena hörnet där jag såg en liten text. Det stod:

**KOM TILL HOTELL KANTARELL PÅ
ÄRKENÖTSVÄGEN TRETTIOFYRA OCH KÖP
DE FEJKGLASÖGON SOM JUST DU VILL HA
TILL HANDS I SITUATIONER DÄR DET
BEHÖVS!**

ÖPPETTIDER: MÅN-FRE 10:00-21:00

LÖR-SÖN 11:00-21:00

Okej det är dit jag ska, tänkte jag för mig själv.

Jag började gå mot Ärkenötsvägen.

När jag kom fram till Ärkenötsvägen såg jag en stor skylt. Där stod det med blinkande neonbokstäver: OPEN

Jag gick fram till affären och tittade in genom det stora skyltfönstret. Det jag såg var inte vad jag hade förväntat mig av en fejkglasögonaffärs sortiment. Det var bättre. Mycket bättre. Jag tänkte på hur många par det skulle behövas men det gjorde jag inte länge innan jag insåg att detta skulle kosta mig alla mina livs besparingar.

Jag har väl inget val om jag vill hjälpa de glasögonlösa, tänkte jag och gick in i butiken. När jag öppnade dörren hördes det ett trevligt litet ljud som lät som vinjetten till tv-programmet Du är vad du äter och alla i affären började genast sjunga med. Jag gick fram till disken.

- Jag köper alla par ni har, sa jag.

- Har du verkligen råd med det, frågade expediten överlägset.

- Det får vi väl hoppas, sa jag. Hur mycket blir det?

- Äch du kan få dem gratis: Jag orkar väl inte räkna ihop det priset och kassaapparaten är trasig, sa hon.

Jag fick med mig en kärra att dra alla glasögon i. När jag var framme vid mitt hus insåg jag att jag aldrig skulle kunna få in kärran genom dörren. Jag gick och ställde upp dörren med en sopkvast som stod bredvid. Sen började jag dra in kärran. Hela hallen blev full av glasögon! Men så var det inte länge, för jag bar direkt in glasögonen på mitt rum. Sen ställde jag ut kärran i trädgården. Sen gick jag in och skrev ner allt i dig.

Hej då dagboken!

12 mars

Morsing morsning!

Idag blev inte riktigt som jag hade tänkt mig... Morgonen började helt vanligt med att jag gick upp och tog en macka. Sen började det ovanliga. Jag tog alla glasögonpar (jag fick ta några famnar...) och lastade dem på kärran. Sen började jag gå mot skolan. När jag var framme vid skolan ställde jag mig på en plats bakom skolan, där jag visste att glasögonormarna aldrig skulle passera. I alla fall inte så här dags på morgonen. Efter några minuter började barn och ungdomar ströva förbi och undra varför jag sålde fejkglasögon. Då svarade jag bara att det är till revolutionen mot glasögonormarnas herrevälde.

Först ryckte de bara på axlarna. Men sen började det spridas ett rykte. "Där borta säljer de fejkglasögon...". Efter det var det många som köpte och det blev en lång kö. Sen började folk gå till skolan och sina klassrum.

Jag var nöjd. Jag började gå upp mot min egen port. Och då. På andra sidan skolgården. Såg jag dem. Glasögonormarna tillsammans med Millan och Tage!

Jag såg dem precis framför mig. Och de gjorde samma sak... Allting stod stilla, utom en elev som gick mellan oss och sa:

- Där är ju han som jag köpte mina fejkglasögon av!

13 april

Hallå hallå!

Nu var det nästan en månad sen jag skrev. Man kan nästan säga att det är mer en månadsbok, faktiskt. Men i alla fall.

Bredvid mig i den trånga kojan sitter Martin ihopkrupen och min glädje bubblar inom mig som en bubbelpool! Det känns som att livets karusell har börjat snurra lite extra. Och jag har ett åkband som inte har något bäst före-datum. Ni kanske undrar varför Martin är här och hur det kommer sig. Det ska jag berätta.

För att göra en lång historia längre, börjar jag den dagen för nästan en månad sen som glasögonormarna precis skulle göra något ganska förskräckligt med mig.

När det gick upp för dem vem som hade satt käppar i hjulet för dem, tvekade de inte en sekund. De började springa mot mig allihopa! Jag började såklart springa jag också, fast åt andra hållet.

- Vänta bara tills vi får tag i dig, skrek de efter mig.

- Jag vet inte om jag vågar ta risken, skrek jag tillbaka.

Kanske retade det upp dem mer, jag vet inte. Men plötsligt kändes det som om de sprang ännu snabbare och till slut hann de ikapp mig och omringade mig. Det kändes som att jag hade ramlat ner i en ormgrop!

Sen vet jag inte vad som hände. Det enda jag minns är att jag vaknade upp och kände mig mörbultad som en bult som någon hade hamrat för hårt på.

När jag slog upp mina nyfikna blåslagna ögon var det första jag såg Kim som tittade ner på mig med ett stort leende på läpparna. Sen såg jag Agnes huvud sticka fram.

- Grattis att du överlevde, sa hon lite trött.

- Hur mår du? frågade Alex oroligt.

- Jag känner mig ungefär som en BigMac som någon ätit lite halvt och sen slängt i soporna, svarade jag med min förvånande svaga röst.

Jag satte mig upp i sängen och tittade mig omkring i rummet. När jag hade fått en klar bild av rummet såg jag att Martin låg i sängen bredvid!

- Varför är du här? frågade jag honom nyfiket.

- Jag hade också köpt glasögon av dig, så jag blev också klämd som en citron till lemonad. De gjorde så med alla som hade köpt dina fejkglasögon på hela skolan.

- Jaha, sa jag lite skyldigt.

- Men det ser ut som om du fick det värre, sa Martin.

Sen kom jag på en sak! Jag PRATADE ju faktiskt med Martin! Plötsligt tappade jag andan och mitt hjärta gjorde några extra slag. Jag la mig ner igen och andades ut, blundade och önskade att ögonblicket aldrig skulle ta slut. Nästa ögonblick så var det ögonblicket slut och Martin frågade:

- Jag skulle gärna vilja komma hem till dig och se hur du bor.

Utan att tänka mig för skrek jag:

- Jiiippiiii! Det går väl bra, mamma? frågade jag.

- Ja, absolut!, svarade hon. Du kan komma och hälsa på någon dag. Kanske i övermorgon eller nåt. När ni har tagit igen er lite.

Och för bara några minuter sen ljöd en glad ringsignal genom huset. Jag flög upp från soffan och rusade och öppnade dörren! Där stod han - i egen låg person. Martin Jordgubbsdrulle!

Nu sitter jag här i kojan med Martin bredvid mig, som sagt. Men nu måste jag sluta för nu ska vi gå och äta upp allt som finns i kylskåpet och dricka apelsinjuice till.

Hej då dagboken! Hoppas du är lika glad som jag och att det inte finns kaviar i kylen!

17 maj

Hej!

Jag skriver från kojan igen. Martin har just varit hemma hos mig igen. Vi har det riktigt kul när han kommer. Men i alla fall. Idag är det bara tre veckor kvar till sommarlovet! Det blir inte mycket dagboksskrivande på ett år, trots allt.

Här har jag gjort en liten sammanfattning av året som gått:

Tre saker jag inte vill komma ihåg

Min första skoldag

Julafton

Glasögonincidenten

Tre saker jag vill komma ihåg

När Martin var hemma hos mig första gången

Första snön

När jag fick uppdraget (men det blev ju inte så lyckat tyvärr...)

Tre saker som jag ska komma ihåg att göra i sommar

Lära mig dyka!

Vara med Martin mycket!

Hålla mig undan från Millan och glasögonormarna!

Ha en glad sommar, dagboken!